

Cal lluitar per a les escoles i parcs públics de Figueres

Per fer l'escola Carme Guasch destruïm la qualitat i la centralitat d'un parc de referència del Pla general de 1983

Alfons Romero, historiador i exregidor.

Dol veure com la ciutat, el seu Ajuntament, dorm d'esquena a les determinacions de l'urbanisme. La Nostra geografia humana creix mercès a l'impuls de les migracions mentre la geografia física malviu encara en aquell nyap de ciutat que el franquisme va intentar bastir. Urbanisme i democràcia (a Figueres) no s'han trobat.

Dol constatar aquesta realitat i veure com l'administració del comú encara no ha entès que el creixement i la modernitat té a veure (també) amb l'urbanisme. El Pla general de 1983 es pot entendre per dos grans àmbits, les zones i els sistemes. És a dir, l'espai privat per a l'habitatge i l'economia (les zones) i els sistemes generals de vialitat, espais verds, equipaments, tot el que en podríem anomenar espai públic. La regulació de les zones ha situat l'edificació a una escala més humana fugint del model especulatiu del Pla de 1961, que si hagués tingut la força dels diners privats, avui Figueres, seria (per vergonya nostra) la segona Santa Coloma de la conurbació barcelonina. El drama ha estat la gestió de l'espai públic, una nul·litat en el seu conjunt.

En les comunicacions tenim l'etern problema del pas a nivell, ara amb dues estacions deslligades. La carretera N-260, l'eix pirinenc, encara passa per la Rambla i, en conseqüència, les rondes continuen sent una demanda històrica. Rondes amb el túnel del Castelli la sortida Figueres centre de l'autopista que serà públic a partir de l'estiu que ve.

Les zones verdes han estat un dels pocs objectius del Pla de 1983 assolits, només pel que fa a corregir la brutal densitat dels nous barris sorgits de l'especulació. Queda per fer el Parc del Castell, les deveses del Manol i el Parc dels Olivars. Queden per concretar els equipaments culturals: el castell de Sant Ferran, la presó vella del carrer Sant Pau i la segona Biblioteca pública.

Perduda l'esperança de lligar-nos a la Universitat, hem de concloure el sistema públic d'escoles i precisar el seu model quantitatiu i qualitatiu. El sistema assistencial per a la gent gran ens obliga a determinar on construirem les propostes que hi ha sobre la taula, incloses les del sistema sanitari.

Els aparcaments, tant pels residents com pels visitants, necessiten una planificació acurada no l'espectacle dels últims anys per a situar-ne a espais inversemblants invertint (només) en els dissuasius.

L'esport, en el seu conjunt, entès com una expressió universal i popular encara necessita inversió del sector públic. L'espectacle (negatiu) de la construcció d'un altre poliesportiu és l'expressió (una vegada més) del desordre intel·lectual i el caos en la gestió pública. Els qui volen governar (administrar millor) aquesta ciutat no tenen model. Podria seguir, però no tinc espai per a relatar-ho.

Dit això, l'espectacle continua amb la construcció de l'escola Carme Guasch. Primer per intentar construir-la a l'antiga presó del carrer Sant Pau i, ara, al cor del Parc dels Olivars. Per fer una escola destruïm la qualitat i la centralitat d'un parc de referència del Pla general de 1983. Per avançar hem de construir parcs i construir escoles. Les dues coses, no una escola contra un parc. I s'ha de fer en el marc d'un Pla d'equipaments treballat, debatut i consensuat entre els figuerencs, no un projecte entre amics. La darrera modificació puntual que proposa l'Ajuntament de Figueres és un acte indigne, l'expressió d'un desordre mental institucionalitzat.

Font del document:

https://www.emporda.info/opinio/2021/04/13/cal-luitar-escoles-parcs/492776.html?utm_source=rss